

Γράμμα ζωής



Λίγες ώρες μετά την κηδεία του Κώστα Σκαλιόρα τον Οκτώβριο του 2013, η -επί 37 χρόνια σύντροφος του- Ξένια Καλογεροπούλου ξεκίνησε να γράφει σε ένα χαρτί τα ονόματα των φίλων και των γνωστών που τον τίμησαν με την παρουσία τους. Και κάπου συνειδητοποίησε για πρώτη φορά ότι δεν μπορούσε πια να του μιλήσει, να τον πάρει ένα τηλέφωνο, να μοιραστεί μαζί του τα νέα ή και τις αναμνήσεις της.

Κάπως έτσι ξεκίνησε να γράφει ένα «Γράμμα στον Κωστή», ένα γράμμα κάθε μέρα, για έναν ολόκληρο χρόνο. Ένα γράμμα που ξεκίνησε σαν μια απλή σκέψη και κατέληξε σε ένα βιβλίο που μετρά ήδη χιλιάδες αντίτυπα. Η απώλεια του δικού σου ανθρώπου είναι ίσως το πιο δύσκολο πράγμα να διαχειριστείς, ωστόσο η Ξένια Καλογεροπούλου κατάφερε ακόμα και αυτό να το μετατρέψει σε δημιουργία. Βρήκε έναν τρόπο να έχει τον Κωστή δίπλα της, να ζήσει και πάλι μαζί του, να περάσουν οι δύο τους πολλές ακόμα στιγμές.

«Όταν έχασα τον άντρα μου, με τον οποίο έζησα 37 χρόνια, ήταν πολύ τραυματικό ότι δεν μπορούσα πια να του μιλήσω, να του πω κάτι, να τον πάρω ένα τηλέφωνο και άρχισα να του γράφω ένα γράμμα. Και αυτό

το γράμμα σιγά σιγά έγινε ένα βιβλίο 370 σελίδων, όπου μιλάω για όσα πράγματα θέλω να θυμάμαι, όσα ήθελα να του πω, αλλά και όσα ήθελα να θυμάμαι εγώ, να μην τα ξεχάσω τώρα πια», μου λέει, ανάβοντας ένα ακόμα τσιγάρο καθισμένη στον καναπέ του σπιτιού της. «Μιλάει για την παιδική μου ηλικία, για τη δουλειά μου στο θέατρο, στον κινηματογράφο, για την οικογενειακή μας ζωή, για ένα σωρό εμπειρίες και αναμνήσεις, καλές, κακές, αστείες. Ένα είδος αυτοβιογραφίας, ειδικού τύπου».

Και πράγματι, διαβάζοντας κανείς το γράμμα, θα μάθει λεπτομέρειες από τη ζωή της που δεν είχε δημοσιοποιήσει ποτέ, όπως τις δύσκολες στιγμές που πέρασε στην προσπάθειά της να αποκτήσει ένα παιδί, αλλά και για τον χωρισμό της από τον πρώτο της σύζυγο, Γιάννη Φέρτη. Στιγμές από τη ζωή της, αλλά και στιγμές μιας Ελλάδας που δεν υπάρχει πια. Θέατρο, κινηματογράφος, σπουδαίες συναντήσεις, παιδική σκηνή, όλα μαζί σε ένα κείμενο που η ίδια φρόντισε να μην έχει συγκεκριμένη δομή. Μέσα υπάρχουν κείμενα και κομμάτια του ίδιου του Κωστή Σκαλιόρα, αλλά κυρίως σκέψεις και αναμνήσεις που η ηθοποιός ήθελε να μοιραστεί μαζί του.

«Βέβαια, μέσα από τον Κωστή το βιβλίο απευθύνεται σε πολύ κόσμο, βρίσκεται ήδη στην 6η έκδοση και είναι πολύ παράξενο και συγκινητικό ότι χιλιάδες άνθρωποι τώρα το διαβάζουν. Περιπατάω στον δρόμο και με σταματάνε και μου μιλάνε για το βιβλίο», αναφέρει η ίδια συγκινημένη και θυμάται μια συγκεκριμένη περίπτωση που την κολάκεψε πολύ. «Μια κυρία που μένει στο εξωτερικό ζήτησε από τους φίλους της να της στέλνουν ό,τι καλό βγαίνει στην Ελλάδα και τρεις φίλοι της της έστειλαν το βιβλίο μου. Το βρήκα πολύ κολακευτικό. Είναι πολύ περίεργη αίσθηση, αλλά είναι και πολύ γλυκιά. Τώρα αρχίζω να μη θυμάμαι και τι έχω γράψει ακριβώς. Γιατί εγώ έγραφα ό,τι μου ερχόταν, ό,τι είχα όρεξη να γράψω. Πολλοί φίλοι μου λένε ότι "δεν έγραψες για εκείνο ή για το άλλο", αλλά εγώ δεν τα διάλεγα συνειδητά αυτά που έγραφα», παραδέχεται και δεν μετανιώνει καθόλου για τυχόν ελλείψεις. Αλλωστε, όπως λέει η ίδια: «Ήταν ακριβώς ό,τι ήθελα να πω στον Κωστή».